

Більше ніколи

КУПИТИ

Про книгу

Поряд зі старшим братом Пейтоном Сідні завжди відчувала себе невидимкою. Не дивно, він харизматичний, привабливий і безстрашний. Та віднедавна схильний втрапляти в халепи. Останньою стала аварія: сівши за кермо у нетверезому стані, Пейтон збив хлопця і тепер відбуває покарання у в'язниці. Поки мати занадто переймається життям брата за ґратами, Сідні знову не може знайти підтримки в батьків, якої так потребує. Маючи бажання втекти від хаосу в домі, дівчина знайомиться з Лейлою та її дружною сім'єю. Перебуваючи із Чатемами, Сідні нарешті може бути собою, ділитися почуттями й, головне, вийти з тіні брата. Та чи зможе дівчина стати «побаченою» й у власній родині?

Від авторки бестселерів New York Times; понад 15 романів для підлітків, п'ять з яких отримали відзнаку за внесок у молодіжну літературу; романи екранізують.

Розділ перший

Підсудний, встаньте, будь ласка.

Насправді ці слова зовсім не були прохання коли могло спершу здатися. Я помітила це ще того разу, коли ми вперше зібралися тут усі разом. Усе звучало радше як команда, наказ. А «будь ласка» додавали лише задля галочки.

Мій брат підвівся. Мама, яка сиділа біля мене, напружилась. Вона затамувала подих точно так само, як нам, буває, кажуть робити перед рентгенівським опроміненням, щоби знімок вийшов чітким, а лікарі могли все розгледіти. Тато, як і завжди, дивився прямо поперед себе з непроникним виразом обличчя.

Суддя знову заговорив, проте я не могла його слухати. Натомість дивилась крізь високі вікна на дерева, що гойдалися на вітрі. Був початок серпня; до нового навчального року залишалось три тижні. Мені здавалося, немов я провела все своє літо тут, у цій залі та, можливо, на цьому самому сидінні. Але це не так. Просто виникало враження, наче тут зупинився час. Утім, мабуть, для таких людей, як Пейтон, у цьому і полягала суть.

Я зрозуміла, що вирок винесено, тільки тоді, коли моя мама різко вдихнула і, нахилившись уперед, ухопилася за спинку лавки попереду. Я глянула на брата.

Він славився своєю безстрашністю ще відтоді, як ми, будучи дітьми, бавилися у лісі за нашим будинком. Та коли одного дня старші хлопчакі кинули йому виклик — перетнути широчезне провалля, пройшовшись тонким стовбуром, — і Пейтов виконав це, його вуха палали. Він був наляканим. І тоді, і зараз.

Пролунав удар молотка, суд завершено. Обидва адвокати повернулися у бік брата. Один нахилився до нього й почав щось говорити, а інший опустив свою руку Пейтонові на плече. Люди поволі вставали і прямували до виходу. Відчувши на собі їхні погляди, я важко ковтнула і вступилася у свої руки, які лежали на колінах.

Біля мене ридала мама.

— Сідні! — звернувся до мене Еймс. — Ти в нормі?

Я не могла вимовити й слова, тому лише кивнула у відповідь.

— Ходім, — підводячись, сказав тато.

Він узяв маму за руку, а потім жестом запросив мене рушити перед ними туди, де сидів Пейтон з адвокатами.

— Мені треба до вбиральні, — мовила я.

Мама тільки глянула на мене своїми червоними очима — так, немов після всього, що сталося, саме цього вона вже не мала сил витримати.

— Усе нормально, — заговорив Еймс. — Я піду з нею.

Тато кивнув, а коли ми пройшли повз нього, ще й плеснув хлопця по плечу. У вестибюлі я помітила, як люди штовхають парадні двері, щоб вийти на денне світло, і більше за все мені хотілося бути однією з них.

Еймс дорогою обійняв мене за плечі.

— Я зачекаю на тебе туталдобре? — запропонував він, коли ми наблизилися до жіночої вбиральні. алередині горіло безжально яскраве світло. Я підійшла до умивальників і глянула на себе у дзеркало, в якому побачила бліде обличчя та темні, безвиразні й порожні очі.

Позаду мене відчинилися дверцята кабінки, і звідти вийшла дівчина. Вона була приблизно мого зросту, але меншої статури. Коли ж незнайомка стала поряд, я підмітила біляве волосся, заплетене в безладну косу, яку вона перекинула через плече, а кілька вільних пасм обрамляли її обличчя. На ній була літня сукня, ковбойські чоботи та джинсова куртка. І увесь час, поки я мила руки, раз, а потім іще раз, білявка не зводила з мене погляду. Зрештою я схопила паперовий рушник і пішла до дверей.

А коли штовхнула їх, щоб вийти, то відразу побачила Еймса. Той стояв у коридорі прямісінько перед вбиральнею, спершись на стіну і схрестивши на грудях руки.

Щойно побачив мене, він випростався і зробив крок уперед. Я завагалась і зупинилась, тож білявка, яка теж виходила, наштовхнулася на мене ззаду.

— Ой, вибач! — вигукнула вона.

— Ні, — відказала я, обертаючись. — Це... моя провина.

Дівчина дивилась на мене якусь мить, а потім глянула через моє плече на Еймса. Я бачила, як її зелені очі досить довго вивчали його, цього незнайомця, перш аніж знову сконцентруватися на мені. Ми з нею ніколи раніше не зустрічалися. Але одного погляду на її обличчя було достатньо, щоб точно зрозуміти, про що вона думала.

«Усе добре?»

Я звикла бути невидимкою. Люди рідко мене помічали, а коли це й ставалося, ніхто і ніколи не приглядався до мене уважніше. Я не була яскравою та привабливою, як мій брат, приголомшливою та витонченою, як мама, або ж розумною та енергійною, як мої друзі. Але в тому й річ. Ти завжди думаєш, що хочеш бути поміченою.

Допоки це не стається насправді.

Білявка дивилась на мене, очікуючи відповіді на запитання, яке навіть не пролунало. І я, можливо, дала б їй відповідь, якби не відчула чийсь доторк до мого ліктя.

То був Еймс.

— Сідні, ти вже?

Я й на це не відповіла. Відтак ми попрямували до вестибюля, де вже стояли мої батьки й адвокати. Час від часу я озиралася, шукаючи позаду ту незнайом-ку, але її ніде не було видно через натови людей, котрі простували до зали суду. Втім, коли вони нарешті розійшлися і я озирнулася востаннє, то здивувалася, побачивши, що білявка й досі стояла на тому самому місці. І дивилась так, наче ні на мить не втрачала мене з поля зору.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ